

Arrest

nr. 58 024 van 17 maart 2011
in de zaak RvV XI/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LECLERE, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense afkomst, bent geboren in 1986 in Artashat. U gaf aan dat u problemen ondervond omdat u getuige was van een conflict/schietincident tussen V.(...) G.(...), de zoon van H.(...) G.(...) die eigenaar was van een taxibedrijf en daarnaast ook directeur was van de gasmaatschappij in Artashat, enerzijds, en de zonen en lijfwachten van H.(...) A.(...), de voorzitter van het Armeense parlement die ook in Artashat woonachtig is, anderzijds. U verklaarde dat u op 4 april 2009, toen u uw wagen wou ophalen in een garage, werd opgepikt door uw vriend V.(...). V.(...) beloofde u naar de garage te brengen. Onderweg naar deze garage zag V.(...) een wagen van het taxibedrijf van zijn vader staan waar mensen rond verzameld waren. U verklaarde dat V.(...) zijn wagen stopte en ging uitzoeken wat er juist aan de hand was. V.(...) raakte in een discussie verwickeld met de zonen en lijfwachten van de familie A.(...). Het ging over het feit dat een van de taxi's van het

taxibedrijf van V.(...)s vader de pas van een auto van de familie A.(...) zou hebben afgesneden. U beweerde dat V.(...) tijdens de discussie naar zijn wagen liep en daar een wapen nam en naar de aanwezigen schoot. U gaf aan dat één lijfwacht tijdens dit schietincident gewond werd geraakt in de schouder en dat V.(...) na de beschieting met de wagen vertrok. U verklaarde dat u nadien door de zoon van A.(...) en door de lijfwachten geslagen werd en u het bewustzijn verloor. U kwam opnieuw bij bewustzijn in uw eigen woning waar u naartoe was gebracht door een taxichauffeur. U verklaarde dat u na dit incident werd geschaduwd en dat u dreigbrieven ontving waarin u achter de verblijfplaats van V.(...) werd gevraagd. U verklaarde dat u eind november 2009 toen u terugkwam van een winkel in de traphal van het flatgebouw waar u woonde werd ineengeslagen. Na de laatste dreigbrief in februari/maart 2010 besloot u Armenië te verlaten. U kwam in België toe op 29 april 2010 waar u de volgende dag asiel vroeg bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw geboortakte, uw rijbewijs en uw militair boekje voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van een discussie/gevecht tussen uw vriend V.(...) G.(...) en de zonen en lijfwachten van de familie A.(...) in problemen bent geraakt met mensen van de familie A.(...). Deze personen wilden via u de verblijfplaats van uw vriend V.(...) vernemen. Omwille van de aanvallen en bedreigingen op uw persoon bent u uw land van herkomst ontvlucht (CGVS p 9-15).

Eerst en vooral moet worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het conflict met leden van de familie A.(...) is immers louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard. Bijgevolg dient onderzocht te worden of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel document, foto of bewijs voorlegde van uw vriendschap of uw band met V.(...) G.(...), noch van uw aanwezigheid tijdens het incident van 4 april 2009 (CGVS p. 11), noch van de verschillende dreigbrieven die u nadien zou hebben ontvangen (CGVS p. 11, 14). Verder is het opmerkelijk dat u niet in staat bent om het moment waarop u deze dreigbrieven hebt ontvangen enigszins concreet te situeren (CGVS p.14). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de problemen die u ondervonden zou hebben aangetast.

Voorts bevatten uw onderlinge verklaringen enkele ongerijmdheden waardoor uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal meer dan eens dat u eind november 2009 in de traphal van uw flatgebouw ineen werd geslagen door vier, vijf personen die de verblijfplaats van V.(...) G.(...) wilden weten (CGVS p. 15). Echter, in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dat u door 8 mannen bij uw huis (opnieuw) werd aangevallen (DVZ vragenlijst 3.5). Bij confrontatie met deze tegenstrijdige verklaringen wees u enkel naar de plaats waar dit voorval plaatsvond, met name de traphal van uw flatgebouw (CGVS p. 15). Deze uitleg weerlegt op geen enkele wijze deze tegenstrijdigheid.

Dergelijke ongerijmdheden die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft.

Ook aangaande uw reisroute werden tussen uw opeenvolgende verklaringen ongerijmdheden vastgesteld. U verklaarde dat u vanuit Artashat met de auto naar Georgië bent gereden. In Georgië nam u een taxi naar Moskou. In Moskou reisde u verder met de trein naar Kaliningrad. U overnachtte in Kaliningrad en werd in contact gebracht met een zekere Va.(...) die u hielp uw reis naar Europa verder te regelen. U beweerde dat u te voet de Litouwse grens overstak en dat u nadien via Polen en Duitsland met een minibus tot België bent gereden (CGVS p.4, 5, 6, 7). Vastgesteld moet worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een totaal andere versie gaf van uw reisroute. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u op 24 april 2010 een vliegtuig in Jerevan nam en dat u met dit vliegtuig naar Moskou vloog. U gaf aan dat u in Moskou in de transitzone van de luchthaven bleef tot u met het vliegtuig verder reisde naar Kaliningrad. U gaf verder aan dat u de grens overstak en nadien verder reisde met een minibus. U kon echter niet weergeven via welke landen u naar België bent gereden (DVZ vraag 33). Gezien deze verschillende versies kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw reisroute. Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd en ontstaat tevens het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, uw belangrijkste identiteitsdocument waarvan u verklaarde dat u het had achtergelaten bij de smokkelaar

(verklaring DVZ, vraag 21 en 33 en CGVS, p. 6 en 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door u verkregen visum, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte, uw militaire boekje en uw rijbewijs bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel betreffende de toekenning (lees: erkenning) van het statuut van vluchteling de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij bevestigt dat zijn asielrelaas een interpersoonlijk conflict betreft, maar politieke gevolgen heeft aangezien hij problemen heeft met de zoon en lijfwachten van een machtig zakenman, die ook voorzitter is van het Armeense Parlement. Verzoeker wijst erop dat zijn asielrelaas bevestigd wordt door een internetartikel dat hij bij zijn verzoekschrift voegt. Hij stelt dat de politie van Artashat van mening is dat G. verantwoordelijk is voor de vechtpartij en de familieleden onder druk heeft gezet. Hij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin een familie als een groep kan worden beschouwd en waarbij de hoedanigheid van vluchteling werd toegekend aan een slachtoffer van bloedwraak. Verzoeker is van mening dat zijn situatie met bloedwraak kan worden vergeleken. Hij is als vriend van de familie getuige geweest van het incident van 4 april 2009, waardoor hij onmogelijk de bescherming van de autoriteiten kan vragen aangezien de politie aan de kant van A. staat. Verzoeker verklaart zijn gebrek aan documenten door te wijzen op het feit dat kandidaat vluchtelingen in de meeste gevallen vertrekken zonder te weten waar ze naartoe gaan en niet voorzien dat ze hun relaas moeten bewijzen, doch op dat moment enkel denken aan het redden van hun leven. Verzoeker tracht voorts de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen en merkt deze aan als zijnde miniem ten aanzien van de rest van zijn verklaringen en aldus niet van aard om zijn asielrelaas te ondermijnen. Verzoeker legt uit dat hij waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken "bij mijn huis" verklaarde, het had over zijn verblijfplaats, zijn "thuis". Het gegeven dat hij niet eenduidig was bij het opgeven van het aantal personen die hem hadden aangevallen, wijt hij aan het feit dat hij bijna bewusteloos viel en weinig tijd heeft gehad om zijn aanvallers te tellen.

In wat zich voordoet als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een ernstig risico op reële schade te lopen.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Het is bijgevolg aan verzoeker om zijn betrokkenheid bij het aangehaalde incident of zijn band met V.G. aan te tonen. De Raad stelt vast dat verzoeker hier geenszins in slaagt. In het licht van verzoekers verklaringen, met name dat hij zijn vriend V.G. zeven jaar kende en deze vroeger dagelijks en de laatste tijd wekelijks zag, is het immers niet aannemelijk dat verzoeker het adres van zijn vriend niet kent en niet op de hoogte is van de naam van diens echtgenote (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/11/2010, p. 11). Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel document, foto of bewijs voorlegde van zijn vriendschap of band met V.G. Verzoeker slaagt er evenmin in zijn aanwezigheid tijdens het incident op 4 april 2009, aan te tonen. Ook in het door verzoeker ter staving van zijn verklaringen neergelegde internetartikel wordt zijn naam of deze van zijn vriend, V.G., niet genoemd. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het aantal personen die hem hebben aangevallen. Zo verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij door 8 mannen in elkaar werd geslagen (stuk 8, vragenlijst, p. 2), terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf dat het om 4 à 5 mannen ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/11/2010, p. 15). Een halvering van het aantal belagers vormt echter een

dermate flagrante afwijking in het asielrelaas, die geenszins kan worden rechtgezet door de *post factum* bewering dat hij bijna is flauwgevalen en weinig tijd had om ze te tellen.

Niettegenstaande verzoeker een internetartikel ter adstructie van zijn verklaringen neerlegt, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen hiermee geenszins in overeenstemming zijn. Het internetartikel vermeldt immers het volgende: *"(...) Les deux jeunes ont tiré une salve d'arme automatique sur la maison de G.(...) après avoir attaqué sous l'emprise de l'alcool un taxi. (...) L'inimitié a continué quand G.(...) et ses partisans se sont bagarrés avec un groupe d'hommes dont le fils d'A.(...), son neveu et des gardes du corps, dans Artashat le mois suivant. (...)"*.

Hieruit blijkt aldus dat de zoon en een neef van A. zowel geschoten hebben op het huis van G., als op een taxi en dat de vijandelijkheden tussen beide families zich een maand later hebben verder gezet wanneer G. en diens aanhangers hebben gevochten met een groep mannen waaronder de zoon van A., een neef en lijfwachten (vrije vertaling). Verzoeker verklaarde echter dat zijn vriend V.G., een wagen van het taxibedrijf van zijn vader zag staan waar mensen rond verzameld waren, dat V.G. zijn wagen stopte en ging uitzoeken wat er juist aan de hand was, dat V.G. vervolgens in een discussie verwikkeld geraakte met de zonen en lijfwachten van de familie A., dat het ging over het feit dat een van de taxi's van het taxibedrijf van V.G.'s vader de pas van een auto van de familie A. zou hebben afgesneden, dat V.G. tijdens de discussie naar zijn wagen liep en daar een wapen nam en naar de aanwezigen schoot, dat één lijfwacht tijdens dit schietincident gewond werd geraakt in de schouder en dat V.G. na de beschieting met de wagen vertrok (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/11/2010, p. 9). Deze verklaringen zijn aldus geenszins in overeenstemming te brengen met de door verzoeker aangebrachte informatie ter staving ervan, hetgeen mee leidt tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Deze ongeloofwaardigheid wordt versterkt doordat verzoeker niet alleen geen enkele dreigbrief die hij zou hebben ontvangen, voorlegt, maar evenzeer door de vaststelling dat verzoeker het ogenblik dat hij de dreigbrieven heeft ontvangen niet concreet kan situeren en zelfs twijfelt bij het aantal ontvangen dreigbrieven (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/11/2010, p. 14), terwijl van verzoeker toch kan worden verwacht dat hij van deze elementen, die de kern van zijn asielrelaas uitmaken, op de hoogte is en zich de nodige moeite getroost om deze dreigbrieven alsnog te bekomen. Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte is van zijn situatie aldaar en niet meer inspanningen heeft gedaan om via zijn contacten in Armenië teneinde hieromtrent, al ware het maar voor zichzelf, duidelijkheid te scheppen. Verzoeker gaf enkel aan via internet informatie over zijn problemen te hebben gezocht, maar dienaangaande niets te hebben gevonden, waardoor hij geen idee heeft wat de situatie in Armenië is (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/11/2010, p. 3). Een dergelijk gebrek aan interesse voor de evolutie van zijn problemen ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid des te meer. De vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas volstaat in het licht van het devolutief karakter van het beroep om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel betreffende de toekenning van het statuut van de subsidiaire bescherming de schending aan van artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast ligt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus bij verzoeker (RvS 3 september 2008, nr. 185.993) en er dient vastgesteld dat hij niet aangeeft op welke wijze artikel 48/4 en artikel 48/5 van de vreemdelingenwet geschonden zouden zijn, noch geeft hij aan waarom hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4. De ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas mede in acht genomen, ontwaart de Raad geen elementen die nopen tot de toekenning van de kwestieuze status.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER